

Forenede sager T-366/03 og T-235/04

Land Oberösterreich og Republikken Østrig mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tilnærmelse af lovgivningerne — nationale bestemmelser som undtagelse fra en harmoniseringsforanstaltning — forbud mod anvendelsen af genetisk modificerede organismer i delstaten Oberösterreich — betingelser for anvendelse af artikel 95, stk. 5, EF«

Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 5. oktober 2005 II - 4009

Sammendrag af dom

1. *Annulationsøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — kommissionsbeslutning rettet til en medlemsstat, vedrørende nationale bestemmelser om forbud mod anvendelse af genetisk modificerede organismer i en delstat i denne medlemsstat — søgsmål rejst af den delstat, der har udstedt de bestemmelser, som er genstand for medlemsstatens anmodning om undtagelse fra en harmoniseringsforanstaltning — formaliteten*

(Art. 95, stk. 5, EF og 230, stk. 4, EF; Kommissionens beslutning 2003/653)

2. *Tilnærmelse af lovgivningerne — foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af det indre marked — indførelse af nye nationale undtagelsesbestemmelser — Kommissionens kontrol — procedure — anvendelse af kontradiktionsprincippet — foreligger ikke*
(Art. 95, stk. 4-6, EF)
3. *Tilnærmelse af lovgivningerne — foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af det indre marked — indførelse af nye nationale undtagelsesbestemmelser — Kommissionens kontrol — beslutning — begrundelsespligt — rækkevidde*
(Art. 95, stk. 5, EF og 253 EF)

1. Andre personer end de, der er adressater for en beslutning, vil kun kunne påstå, at de berøres individuelt som omhandlet i traktatens artikel 230, stk. 4, EF, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for denne beslutning. Formålet med bestemmelsen er nemlig at sikre den, som berøres af den anfægtede retsakt, uden at denne er rettet til ham, samme retsbeskyttelse som adressaten.

sionsbeslutning om nationale bestemmelser om forbud mod anvendelse af genetisk modificerede organismer i en delstat i medlemsstaten. Beslutningen påvirker således ikke alene en retsakt, som delstaten selv har fremsat, men den forhindrer tillige denne i at udøve de selvstændige beføjelser, som den agter at udøve, og som den er tillagt i henhold til national forfatningsret.

Selv om beslutningen blev rettet til den omhandlede medlemsstat, udøvede denne ikke noget skøn, da den gav delstaten meddelelse om beslutningen, hvorfor delstaten tillige er umiddelbart berørt af beslutningen som forudsat i artikel 230, stk. 4, EF.

I den forbindelse skal en delstat, der har fremsat et lovforslag, som falder ind under delstatens enekompetence, og for hvilken den omhandlede medlemsstat har anmodet om en undtagelse i henhold til artikel 95, stk. 5, EF, anses for at være individuelt berørt af en kommis-

(jf. præmis 27-29)

2. Kontradiktionsprincippet finder ikke anvendelse på den i artikel 95, stk. 5, EF omhandlede procedure. Ligesom det er formålet med den i artikel 95, stk. 4, EF omhandlede procedure, kan proceduren i henhold til artikel 95, stk. 5, EF anvendes på en anmodning fra en medlemsstat, der ønsker godkendelse af nationale bestemmelser, som fraviger en harmoniseringsforanstaltning truffet på fællesskabsplan. I begge tilfælde indledes proceduren af den anmeldende medlemsstat, der frit kan udtale sig om den beslutning, som den ansøger om vedtagelse af. Henset til medlemsstatens interesse og interessen i det indre markeds rette funktion skal de iværksatte procedurer i begge tilfælde afsluttes hurtigst muligt. Herved indebærer det forhold, at proceduren i artikel 95, stk. 5, EF vedrører en national foranstaltning, der endnu kun foreligger som udkast, ikke — i modsætning til proceduren i artikel 95, stk. 4, EF — at Kommissionen kan forlænge den i artikel 95, stk. 6, EF omhandlede frist med henblik på en kontradiktorisk procedure.

Hvad for det første angår ordlyden af artikel 95, stk. 6, EF finder bestemmelsen anvendelse uden forskel såvel på dispensationsansøgninger for gældende nationale bestemmelser i henhold til artikel 95, stk. 4, EF som på ansøgninger vedrørende bestemmelser, der foreligger i udkast, og som artikel 95, stk. 5, EF finder anvendelse på. Eftersom Kommis-

sionen udelukkende kan forlænge beslutningsfristen som omhandlet i artikel 95, stk. 6, tredje afsnit, såfremt dette er begrundet i spørgsmålets kompleksitet, eller såfremt der ikke foreligger risiko for menneskers sundhed, tillader denne bestemmelse desuden ikke Kommissionen at forlænge beslutningsfristen på seks måneder alene med det formål at give en medlemsstat, der har anmodet om en undtagelse, mulighed for at blive hørt i medfør af artikel 95, stk. 5, EF.

Hvad for det andet angår opbygningen af artikel 95, stk. 5, EF gør det forhold, at bestemmelsen vedrører en endnu ikke gældende national foranstaltning, det ikke mindre vigtigt, at Kommissionen træffer en hurtig afgørelse i forbindelse med en undtagelsesanmodning. En hurtig afslutning på denne procedure var nemlig, hvad traktatens ophavsmænd ønskede med henblik på at bevare den anmeldende stats interesse i at klarlægge de anvendelige bestemmelser tillige med interessen i det indre markeds rette funktion.

(jf. præmis 41-44)

3. For at opfylde den i artikel 253 EF fastsatte begrundelsespligt skal en beslutning, der er vedtaget af Kommissionen med hjemmel i artikel 95, stk. 5, EF, indeholde en tilstrækkelig og relevant angivelse af de forhold, der er indgået i beslutningsgrundlaget for at afgøre, om betingelserne for at bevillige en medlemsstat undtagelse fra en fællesskabsretlig harmoniseringsbestemmelse er opfyldt.

(jf. præmis 53)